

A MENEDÉK

1. Együtt, szabadon

„Egy izgalmas,
megható történet
várja az olvasót
barátságról,
bizalomról
és egy lányról,
aki átlépi a saját
árnyékát!”
– kasimira.de

CAROLA WIMMER

fine
selection

LEA SCHMIDBAUER és KRISTINA MAGDALENA HENN
FORGATÓKÖNYVE ALAPJÁN

A filmhez készült könyv – számtalan színes fotóval!

CAROLA WIMMER

LEA SCHMIDBAUER és KRISTINA MAGDALENA HENN

FORGATÓKÖNYVE ALAPJÁN

A MENEDÉK

1. Együtt, szabadon

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

Prológus

A LÓ EGY HELYBEN TOPORGOTT.

Vágtatni akart. Fényre és levegőre vágyott. Ehelyett egy boksz keskeny falai között raboskodott a poros félhomályban.

Gyors lépést tett kétségbeesetten az ajtó felé.

Ekkor beszélgetésre lett figyelmes, egyre tisztábban hallotta a hangokat.

– És ő a közvetlen leszármazottja? – kérdezte Maria Kaltenbach, mikor belépett az istállóba.

– Ő Halla dédunokája – válaszolta Fink úr. – Benne is megvan ugyanaz a tehetség. De nem szívesen adom el – folytatta. – Kiszámíthatatlan. Eddig csak a baj volt vele.

Maria Kaltenbach, úgy tűnt, nem osztozik az aggodalmában.

– Ugyan, ezt mondták Halláról is – vetette oda könnyedén. – Tudom, hogy mit csinálok.

– Azt remélem is. Idehozatom a lószállítót – mondta Friedrich Fink, és elhagyta az istállót.

Maria Kaltenbach kinyitotta a zárat, és belépett a bokszba. Már elmúlt hatvanéves, és tapasztalt lovasnak számított. A hosszú évek alatt sok lovat megült már. Az, hogy az öreg Fink el akarta adni Szélvihart, hatalmas szerencse. Kevés lónak van olyan tehetséges őse, mint neki Halla. Meg fogja tanítani a csődört, hogy engedelmeskedjen neki.

Amikor tett egy lépést a ló felé, az félénken visszahőkölt, és nekiütközött a boksz hátsó falának.

Maria Kaltenbach nem hagyta eltántorítani magát.

– Na, gyere! – noszogatta.

De a csődör nyerítve a hátsó lábára ágaskodott. Aztán oldalra rúgott. Maria Kaltenbach a boksz falának vágódott. Felkiáltott fájdalomában. A csődör patái keményen koppantak a kőpadlón.

Maria Kaltenbach a sörényébe, a nyakába kapaszkodott. Szélvihar egyszerűen magával rántotta. Az idős nő többször keményen nekicsapódott a falnak, majd eszméletlenül a földre esett.

Szélvihart nem lehetett visszatartani. Az istálló folyosóján vágatott a fényt követve, a szabadság felé.

1. fejezet

Megállás nélkül haladt a nyári mezőn, a horizont felé. A táj lélegzetelállító tempóban száguldott el mellette. Egy legelésző őz megijedt, egy nyúl elugrott. Majd vízátfolyás keresztezte útját. Egyetlen ugrással átjutott rajta, felette csak az égbolt határtalan kékje ragyogott. Sosem érezte még magát ilyen mérhetetlenül boldognak...

...MIKA KINYITOTTA A SZEMÉT. A kékség eltűnt. A végtelen távolság helyett azokat a fáradt arcokat látta maga előtt, akikkel együtt utazott a zsúfolt metrón. Egy szürke betonfal mellett zakatoltak el. Ez volt a sivár valóság. Mika sóhajtva még jobban a homlokára húzta a sapkáját. Hátha még egyszer vissza tudná hozni azt a szép álmot. Gyorsan becsukta a szemét.

– Hahó, ébresztő! – hallotta meg legjobb barátnője hangját. – Holnaptól álmodozhatsz. Kezdődik a nyári szünet!

Aztán Fanny le is huppan a Mika melletti keskeny ülésre. A szeretetre méltó és beleváló Fanny volt Mika legjobb barátnője. Nélküle Mika élete valószínűleg elég unalmas lenne. A szünidőre azt tervezték, hogy egy nyári táborba mennek.

– Pontosan! Szabadság, itt vagyunk! – mondta Mika. Mindazonáltal a hangja nem tűnt túl meggyőzőnek. A vakáció előtt ugyanis még várt rá valami: a bizonyítványosztás. Mika nem tartozott a legszorgalmasabb diákok közé. Ellenkezőleg, szörnyen lusta volt. A bukástól csak egy hajszál választotta el.

– Hé, ne aggódj! – mondta Fanny, és átkarolta Mika vállát. Tudta, mi jár a barátnője fejében. – Éppen átmész... kiszámoltam!

Mika bólintott.

– A tanár úr szerint sem állsz rosszul – tette hozzá Fanny.

Mika is kiszámolta az átlagát. Tényleg, tulajdonképpen nem is olyan reménytelen a helyzet. Mosolyogva adott igazat a barátnőjének, majd sutba dobta a gondjait. Minden rendben lesz.

Ekkor Fanny észrevett pár vörös tincset, amik Mika sapkája alól lógtak ki. Fanny rémülten nézett, majd egy gyors mozdulattal lekapta a sapkát a barátnője fejéről. Mika szép, aranyszínű haja most lángvörösben ragyogott. Fanny felhúzott szemöldökkel meredt a lány frizurájára.

– Hát ez meg micsoda?!

Mika számított rá, hogy így fog reagálni. De nem érdekelte. Neki tetszett a színe. A földalatti megállt, és Mika megkaparintotta a sapkáját.

– Stílusváltás – mondta minden további kommentár nélkül, majd leugrott a metróról.

– És milyen stílus? Pávián? – kiáltotta utána Fanny. Aztán fejét csóválva a vállára vette a táskáját, hogy a nyomába eredjen.

Mika már átvágott az embertömegben, mert sietett. A lehető leggyorsabban ki akart jutni az állomásról, fel a friss levegőre.

Végre újra a szabad ég alatt! Szétnyitotta a rollerét és elindult. Fanny a nehéz táskájával a nyomában.

Mika már majdnem odaért az iskola épületéhez, mikor hirtelen fékcsikorgásra lett figyelmes a közvetlen közelében. Sápadt arccal bámulta, milyen veszélyesen közel került egy csillogóan tisztára suvickolt Ford Mustang motorháztetőjéhez.

A kabrió Lessing tanár úré volt, aki épp a tanári parkolóba akart bekanyarodni. Jó pár havi fizetését kicsengethette a járgányért.

– Mika! Figyelj már! – szitkozódott.

A lány lassacskán magához tért.

– Tessék? – szakadt ki belőle. Ez nem lehet igaz! Meg is halhattam volna! És ez a bájgúnár képes a hülye, puccos autója miatt parázni? Mika csípőre tett kézzel épp be akart olvasni a tanárának, amikor Fanny lihegve odaért. Védelve őt Mika elé állt, és csitítóan előreengedte Lessing tanár urat.

– Csak ön után!

Lessing tanár úr épp csak elmosolyodott, majd a gázra lépett. Közben Fanny szemrehányó pillantást vetett Mikára: fogd viszsza magad! És ebben minden bizonnyal Fannynak igaza is volt.

Mikor Lessing tanár úr az utolsó órán körbement az osztályban, és kiosztotta a bizonyítványokat, Mika számára elviselhetetlenül lassan telt az idő. A tanárnak mindenesetre nem volt sietős. Minden egyes bizonyítványt bátorító vagy kritizáló megjegyzések kíséretében adott át, és utoljára végre odalépett Fanny és Mika padjához.

– Szép teljesítmény! Csak így tovább! – dicsérte meg Fannyt, és átnyújtotta a bizonyítványát. Ezután Mikához fordult, aki reménykedve nézett fel rá.

Lessing tanár úr megemelte a hangját.

– Mika, Mika, Mika! Ugyan azt mondják, az alma nem esik messze a fájától, de a te esetedben mintha egy másik kontinensen landolt volna.

Aztán aggodást tettető arckifejezéssel átadta Mika bizonyítványát.

Mika megértette: megbukott. Minden számítás és ígélet ellenére.

– De, de... ön azt mondta, jól állok – hebegte.

Lessing tanár úr úgy mosolygott, mint egy hiéna etetés előtt.

– Ezt hívják mérlegelési lehetőségnek – jelentette ki bizonyos elégtétellel a hangjában.

Mika forrt a dühtől. Micsoda felháborító igazságtalanság! Mitévő legyen? Fanny is tehetetlennek érezte magát. Teljesen magába roskadt, mint egy összegyűrt papír.

Ebben a csendes kétségbeesésben megszólalt az iskolai csengő, a tanév végét jelezve. Az osztály kirentott, boldog és gondtalan nyári szünidő várt rájuk.

Lessing tanár úr is kezébe vette a táskáját, majd rugalmas léptekkel elhagyta a termet. Mika és Fanny utánatámolygott. A lépcsőházban csalódottan leültek a lépcsőre.

Fanny kezébe vette barátnője bizonyítványát, és alaposan átanulmányozta.

– De legalább a hittan hármas! – kiáltotta végül bátorítóan, és leengedte a papírt.

Mika felocsúdott a döbbenetből.

– Legalább egyvalamiben jó lennék! – mondta szomorúan.
– Ugyan, egy csomó mindenben jó vagy – vigasztalta Fanny.
Mika felfortyant.
– Ugyan miben? – Hangja reménytelennek tűnt.
Fanny elgondolkozott.
– Például...
– Igen?
– Ö... ö... – dadogott Fanny, lázasan válasz után kutatva.
Mika lehajtotta a fejét.
– Köszí. Most már sokkal jobban érzem magam – mondta letörten.

– Le vagyok fagyva – kért elnézést Fanny.

Mika mélyet sóhajtott. Tehát valóban megbukott. Ilyesmi még biztos nem fordult elő a családjában. Mert a szülei sajnos túl okosak. Fizikaprofesszorként nemzetközi elismerésnek örvendtek, szakmai konferenciák és kongresszusok szívesen látott vendéglőadóiként szerepeltek. Mika nyári szünidejét is arra akarták kihasználni, hogy kongresszusról kongresszusra utazzanak. Hetek óta nem is volt más témájuk.

Mika óvatos oldalpillantást vetett Fannyra.

– A tábornak is annyi – mondta.

Fanny megdöbbsent.

– MICSODA? Nem! Az szemétség lenne! Erre várunk hónapok óta!

Mika szomorúan bámulta a földet. Ennél rosszabb már nem is jöhet, gondolta – mikor hirtelen furcsa szagot érzett. Szimatolt. Minek van itt olyan szaga, mint... a füstnek?

Döbbsenten vette észre az égő bizonyítványát Fanny kezében. A barátnője hirtelen ötlettől vezérelve felgyújtotta!

Fannynak az arcizma se rándult.

– De nagy kár! Tűz ütött ki a tanáriban, ezért az idei bizonyítványokat csak a szünet után adjuk át – magyarázta gyakorlatiasan.

Mika megpróbálta gyorsan elvenni tőle a bizonyítványt. De Fanny már ki is dobta az ablakon. A lángoló papírlap lassan a mélybe szállingózott, majd eltűnt a szemük előtt.

– Megörültél? – támadt Mika elképedve a barátnőjére.

Csakhogy Fanny felkapta a vizet.

– Micsoda? – kiáltotta. – Nekem legalább van valamilyen megoldásom! És most megyek csomagolni, veled vagy nélküled!

– Azzal dühöngve elvonult. Még ez is.

– Fanny! – kiáltotta Mika tompán. Teljesen elhagyatottnak érezte magát.

Összetörve és halálosan boldogtalanul baktatott le a lépcsőn. De mikor elhagyta az iskola épületét, kapásból észhez tért. Ez nem lehet igaz! Mika alig hitt a szemének: a bukásról szóló bizonyítványa nem hamvadt el csak úgy, minden következmény nélkül. Sőt, ennek épp az ellenkezője történt: a gyenge szélben lágyan alászálló papírlap egy Mika által jól ismert, a tanári parkolóban álló oldtimer kabriónak pont a hátsó ülésén landolt, lángra lobbantva a rajta lévő aktakupacot.

A lány teljes döbbenettel bámulta, amint Lessing tanár úr segítségért kiáltva kiugrik a füstölő autóból.

Mika becsukta a szemét – mi jöhet még ezek után?

2. fejezet

MIKA KALAPÁLÓ SZÍVVEL MENT HAZA. Legjobb lenne, ha halottnak tettetné magát, a fejére húzná a takarót és egyszerűen eltűnne!

De alighogy észrevétlenül belopózott a szobájába, máris csengettek. Elisabeth Schwarz, Mika anyukája mosolyogva nyitott ajtót. Két egyenruhás, komoly ábrázatú rendőrrel találta szembe magát. Az egyikük szó nélkül állt, és egy átlátszó tasakot tartott maga előtt, amelyben egy bizonyítvány elszenesedett csücske volt látható. „Mika Schw...” – állt tisztán olvashatóan a papírmaradványon. Elisabeth arcára fagyott a mosoly.

Ezután egy hosszú, komoly beszélgetés következett a nappaliban, zárt ajtók mögött. Amikor végre elmentek a rendőrök, Mikát fagyos szavakkal a nappaliba hívta az anyukája. Mika még sosem érezte ennyire elhagyatottnak magát. Durcásan leült a kanapéra.

– *A gyűjtogatás olyan figyelmeztető jel, amit nagyon komolyan kell venni. Különösen azok esetében, akik megbuktak* – ismételte meg hadonászva Mika anyja a rendőr szavait. – Bukott tanuló! Az én lányom!

Mika apukája, Phillip nyugtatni próbálta a feleségét.

– Elli, ez a tanár legalább egész együttműködő. Mika pótvizsgát tehet, és további eljárás nélkül rendezhetjük a kárát... – magyarázta csitítva.

– De hát baleset volt! – pattant fel Mika.

– Azonnal ülj vissza! – utasította szigorúan az anyukája.

Mika csalódottan huppant vissza a kanapéra, és lehajtotta a fejét. Mit tegyen most? Semmiképp nem akarta Fannyra kenni a dolgot. De a legjobb kifogásnak se lett volna értelme, mert a szülei meg sem hallgatták. Ha legalább *vele* beszélnének és nem csak *róla*!

– A kongresszust nem mondhatjuk le. Te vagy a vezérszónok, Elisabeth – szögezte le Mika apukája.

Elisabeth nyugtalanul járkált a szobában.

– De ez a tábor nem épp a legalkalmasabb hely arra, hogy nyugodtan és fegyelmezetten készüljön a pótvizsgára – gondolkodott hangosan.

Lehetséges ez? Tisztára levegőnek nézték – bosszankodott Mika.

– De megígértétek, hogy Fannyval... – próbálkozott.

– Te ebbe már nem szólhatsz bele! – jelentette ki Mika anyukája dühtől remegve.

Ez már túl sok volt! Mika felugrott, és kirohant a nappaliból. És az ajtót is úgy becsapta, hogy beleremegtek a falak.

Elisabeth kimerülten rogyott a kanapéra.

– Akkor most mihez kezdjünk? – kérdezte. Valóban tanácsalannak tűnt.

Mika apukájának támadt egy ötlete. De alig mert előhozakodni vele.

– Esetleg lenne itt valaki – mondta végül.

Elisabeth kérdően nézett rá. Aztán úgy tűnt, rájött. Azonnal dacosan csóválni kezdte a fejét.

– Nem, semmiképpen sem – jelentette ki határozottan.

A következő pillanatban Mika szobájából dühödtt kiáltás hallatszott. Aztán tárgyak csapódtak a padlóhoz. A csalódottságtól remegve Mika szétdobálta a szobában a bűvárszemüveget, a békatalpat és a beachballütőket – mindazt, amit az utazásra készített össze.

– Csak gondolkodj rajta egy kicsit! – kérte Mika apukája a feleségét a nappaliban.

Mika szobájából újra zaj hallatszott.

Elisabeth felvette a vörösboros poharát az asztalról, és egy húzásra kiitta. Egy végtelenül hosszú pillanatig üresen bámult maga elé. Aztán bólintott.

Phillip felállt, és Mika szobájához ment. Óvatosan kinyitotta az ajtót. Mika vörös szemekkel ült az ágyán, a térdét átkulcsolta a karjával. Körülötte hatalmas káosz.

– Eldöntöttük – mondta Mika apukája. – A szünidőt a nagymamádnál fogod tölteni.

Mika felnézett.

– A temetőben?

Mika apukája kissé elmosolyodott, és sóhajtván csóválta a fejét.

– Hiszen van egy másik nagymamád is – magyarázta.

Mika hatalmas szemeket meresztett az apjára. Mert erről a nagymamájáról még soha életében nem hallott.

3. fejezet

MIKÁT RÖGTÖN MÁSNAP FELTETTÉK A SZÜLEI A VONATRA. Anyukája búcsúzaskor szorosan átölelte. Nyugalanság és kétely látszott a szemében. De nem vonta vissza a döntését.

Apukájától sokkal bensőségebben vett búcsút. Teljesen nyilvánvaló volt, hogy nem szívesen küldte el a lányát. Mielőtt Mika felszállt a vonatra, egy könyvekkel teli nejlontáskát nyomott a kezébe, hogy ne unatkozzon az úton.

Mikor Mika talált egy ülőhelyet, átnézte a könyveket. Az első könyv címe, ami a kezébe akadt, *A kvantummechanika rejtélyei* volt.

Mika sóhajtott. Aztán hátradőlve eltűnődött. Vajon hova küldik? Senki nem volt hajlandó pontosabban mondani. Anyukája arckifejezéséből ítélve egyenesen egy szögesdrót kerítéssel körbevett büntetőtáborba kerül. Biztos egy olyan helyre, ahol állatokat tartanak. Talán egy sertéstelepre?

Mika kinézett az ablakon. A vonat végtelen fenyőerdők mentén száguldott a sík vidéken. Néhány unalmas óra múlvaombok rajzolódtak ki a tájban. Mikának egyszer át is kellett szállnia, aztán elérte a célját: egy falusi vasútállomást egy idilli helyen.

Mikor Mika lekászálódott a vonatról, csak egy tehén állt ott, hogy köszöntse őt.

– Múúú! – bögte a tehén.

– Neked is múúú – felelte Mika körülkémelve. Közel s távol nem látott senkit, csak a tág mezőket. Mika elővette a mobilját a táskájából, és lefényképezte a semmit a tehénnel, vagyis a tehenet a semmivel, és ekkor észrevett egy feléje közeledő traktort. Egy rokonszenvesnek tűnő srác ült rajta, nem sokkal lehet idősebb nála.

– Helló, én Sam vagyok. És te a frankfurti gyűjtogató? – kérdezte köszönésképpen, majd leállította a traktort. Az arcán széles vigyor ült.

– Szólíts inkább Mikának! – felelte a lány.

Sam kíváncsian méregette őt: kócos hajával, agyonmosott farmerében és piros tornacipőjében a legkevésbé sem úgy nézett ki, mint amilyen lányokhoz Sam a faluban szokott. Legalábbis nem úgy, mint a közvetlen környezetében lévő lányok.

– Kaltenbachné unokája – mondta végül. – Teljesen máshogy képzeltelek – tette hozzá.

– Én is máshogy képzeltem a vakációmat – sóhajtott Mika.

Sam leugrott a traktorról, és felhúzta Mika hátizsákját.

– Ezt akár el is felejtheted – mondta, mikor meglátta a rolletrét, és a murvás útra mutatott.

– Majd meglátjuk – felelte Mika, és megpróbált minél lazábban felmászni a traktorra.

Amikor Sam újra be akarta indítani, nagy csattanással leállt. Mika összerándult az ijedségtől. Aztán zörögve beindult a motor. Sam elégedetten vigyorgott.

– Nálatok ez a legújabb technika, mi? – jegyezte meg Mika.

Hirtelen azonban egy nagyot ugrott a traktor, mintegy bizonyítékképpen. Mika épphogy meg tudott kapaszkodni. Aztán elrobogtak a poros úton.

Mika a kezébe vette a mobilját, hogy elküldje Fannynak a tehenes fotót. „Isten hozott a pampán!” – pötyögte be. De nem volt térerő. Mika idegesen forgatta minden irányba a telefont. Egyszer csak felvillant két térerőcsík, és el tudta küldeni az üzenetet.

Mikor Mika újra felpillantott, épp egy házikóvá alakított, borostyánnal benőtt lakókocsi mellett haladtak el, ami egy kaszálatlan réten állt egy tisztáson. Ki lakhat egy ilyen kunyhóban? – csodálkozott Mika a furcsa hajlékot bámulva. Remélhetőleg nem minden lakhely ilyen itt!

Ekkor a traktor egy széles fasorhoz ért, amit jobbról-balról mezők és legelők vettek körül. Egy nagy szikla mellett haladtak el. A kövön felirat állt: Kaltenbach-birtok.

Mika összezavarodva nézett körül. A traktor átrobogott egy kapun egy tágas udvarra, amin egy méltóságteljes uradalmi ház állt lóistállókkal és egy nagy lovaglópályával.

– Vannak lovaitok? – kérdezte Mika bosszankodva.

– Miből jöttél rá? – nevetett Sam.

Ekkor nagy robaj hallatszott. A pályán leesett egy rúd. Mika megfordult, és egy nagy fehér lovat pillantott meg, ami szálló sörénnel éppen egy akadályhoz vágatott.

Mika egyszerre úgy érezte, mintha egy ütés érte volna a fejét. Kristálytiszván érzékelt minden részletet: a homokban dobogó patákat, a ló orrlukából felszálló párát. Az állat mozgásából erő és kecsesség áradt, mindkettő egyszerre. Végre felugrott. Elképesztő kecsességgel repült át az akadály felett. De a léc megिंगott – és újra leesett.

Mikának tátva maradt a szája. Míg össze nem rezzent egy energikus hang hallatán.

– Nem, nem, nem! Azt tesz veled, amit csak akar. Lábakat össze, karokat le, nem pecázni vagyunk itt – hangzott a pályán.

A lány lovas nem lehetett sokkal idősebb, mint Mika, széles ívben kilovagolt. A ló szőre nedvesen csillogott, és az állat minden lépésnél hangosan fújtatott.

A lovaspálya közepén Maria Kaltenbach, Mika nagymamája állt. Ellentmondást nem tűrően fordult együtt a lóval és a lovasossal, mint egy cirkuszigazgató.

A kapunál Mika egy csoport kisebb lányt vett észre, akik csillogó szemmel figyelték az edzést. Nyilvánvaló volt: mindannyian olyanok akartak lenni, mint az a lány a fehér lovon.

Mika újra ránézett a lovas lányra. Csak úgy sugárzott róla a becsvágy.

– Megpróbálom még egyszer! – kiáltotta konokul. – Egyszerűen nem emeli fel a lábát...

De Maria Kaltenbach fejcsóválva azonnal félbeszakította.

– Nem ő! Te!

Ekkor Sam dudált, és leállította a traktort. Egyszerre mindenki feléjük fordult. Mika számára a hirtelen jött figyelem nagyon kellemetlen volt. Gyorsan leugrott a traktorról. A nagymamája is elhagyta a helyét. Mika látta, hogy botra támaszkodva jár, és erősen sántít. A kerítés mögött, kissé távolabb megállt. Barátságos ölelést biztosan nem tervezett.

– Szóval te vagy Mika – üdvözölte a nagymamája, tetőtől talpig végigmérve őt. – Egy igazi kis ördögfióka, mint hallom – tette hozzá. – Jól megnőttél.

– Fura lenne, ha összementem volna – szaladt ki Mika száján.

Mika nagymamája felhúzta a szemöldökét. A lovas lányok visszatartották a lélegzetüket. Nyilvánvaló, hogy így nem lehet beszélni Kaltenbachnéval!

De egy hosszúnak tűnő másodperc múlva Mika nagymamája elmosolyodott. Mika válaszát mégiscsak viccesnek találta.

– Így van – mondta.

Ekkor melléjük lépett a lány, aki az előbb lovagolt, herélt lován.

– Megpróbáljam még egyszer az akadályt? – kérdezte türelmetlenül.

– Nem, Michelle, mára ennyi volt – jelentette ki Mika nagymamája. Aztán megkérte Samet, mutassa meg Mikának a szobáját.

– Hamarosan találkozunk a vacsoránál – mondta Mika felé fordulva. – Próbálj meg addig nem felgyújtani semmit!

Mika büntudatosan vigyorgott.

– És talán át is akarsz öltözni a vacsorához – tette hozzá a nagymamája, kritikus pillantást vetve Mika ruháira, aztán elindult az istálló irányába.

Mika tanácstalanul végignézett magán.

– Miért kéne átöltöznöm? – kérdezte.

Amikor felpillantott, teljesen váratlanul pont előtte állt a szép fehér herélt paripa, és kíváncsian nézte őt a hosszú szempillái mögül. Rajta ült Michelle, a kislányokkal körülvéve.

Michelle végigmérte Mikát.

– *Te* vagy Kaltenbachné unokája? – kérdezte végül.

– Igen, és te? – kérdezte Mika. Óvatosan megsimogatta a ló orrát. Milyen puha volt!

– Szia, ló! – mondta Mika. A ló felhorkant.

Michelle figyelmen kívül hagyta Mika kérdését.

– És? Milyen osztályba jársz? – tudakolta.

Mika összeszorította a fogát. Kellemetlen volt számára itt az összes lány előtt kérdezz-felelek játszani. Főleg, ha az iskolai teljesítményéről volt szó.

– Nyolcadikba... illetve... hetedikbe. Tiszteletkör – vallotta be végül.

Michelle felnevetett. A többi lány is nevetett. Mika zavarba jött.

Egy nyolcéves forma lány, Tinka sietett Mika segítségére.

– Úgy érti, lóugratásban – súgta, és a pályára mutatott.

Mika megkönnyebbülten lélegzett fel.

– Ja, úgy. Akkor NTL.

A lányok tanácstalanul néztek rá.

– NTL? – ismételte meg Michelle.

– Nem Tudok Lovagolni – magyarázta Mika vidáman.

A lányok hitetlenkedve néztek rá. Egy földönkívüli! Ilyen is létezik? Michelle az NTL-körülmények miatt rögtön el is vettette az érdeklődését Mika iránt.

– Akkor érezd jól magad Kaltenbachban! – mondta hűvösen, és a többi lányhoz fordult.

– Ki szeretné... – kérdezte. De nem tudta folytatni. Az a lány, aki olyan barátságosan Mika mellé állt, már fel is emelte a kezét.

– Lenyergelhetem? – kiáltotta lélekszakadva.

Michelle semmibe vette Tinka jelentkezését, és teljes nyugalommal befejezte a mondatot.

– ...lenyergelni Weingrafot?

Minden kéz a magasba emelkedett, és Michelle körül csapkodott.

– Én! Én! Én! – hangzott mindenhol.

Michelle leugrott a lóról, a gyeplőt Tinka kezébe nyomva elment. Tinka körül csalódott arcok látszottak. A kislány viszont úgy nézett ki, mint aki épp most nyert el egy tiszteletdíjat.

Sam elvesztette a türelmét.

– Jössz már? Nem érek rá egész nap – mondta. Mika még egyszer szeretettel megsimogatta Weingraf szőrét, aztán felkapta a hátizsákját, és elindult Sam után.

Mikor belépett a házba, meglepetten torpant meg. Itt minden olyan más volt! A Kaltenbach-birtok egyáltalán nem hasonlított egy büntetőtáborra. Vagy ha mégis, iszonyúan előkelő. Mika ámulva nézett körül. A nagy folyosón nehéz, sötét bútorok kaptak helyet, a lépcsőház falán mindenhol bekeretezett fotók. Mika mindegyiket alaposan szemügyre vette. Az utolsó kép egy lányt ábrázolt, aki egy pónit fogott a gyeplőjén, és az arca megterésztésig hasonlított Mikáéra. Aztán Mika egy vitrinre pillantott, amely a kép mellett állt. Egy pár különleges barna lovaglócsizma volt benne egy olimpiai ötkarikás aranyérem mellett. Egy megsárgult fotón a mosolygó, fiatal Maria Kaltenbach állt az éremmel a nyakában az uradalmi ház lépcsőjén.

– Ez az olimpiai győzelme után készült. A rekordot még mindig ő tartja – magyarázta Sam, aki a felső lépcsőfordulóban várta Mikát.

– A nagymamám? – kérdezte Mika hitetlenkedve.

– Kaltenbachné a világ egyik legjobb díjugratója... volt – javította ki magát Sam. – És a csizma valamikor az utódjáé lesz.

– Mint a Hamupipőkében – jegyezte meg Mika ironikusan.

Sam türelmetlenkedni kezdett.

– Most már gyere! Kaltenbachné nem szeret várni – kiáltotta. Mika követte a fiút a szobájába. Kék falak, régi bútorok és egy hatalmas, ódivatú ágy állt benne.

Amikor Mika óvatosan ráült, hangosan nyikorgott. A szemét forgatta.

– Kellemes – mondta.

Amikor Mika leért a földszintre vacsorázni, a nagymamája már a terített asztalnál várta. De amikor egymással szemben ültek, sem Mika, sem a nagymamája nem tudta, miről is beszélgesse nek. Egy roppant hosszú pillanatig kínos csend uralkodott; még a falióra ketyegése is fülsüketítően hangosnak tűnt. Maria Kaltenbach görcsösen kutatott beszédtema után.

– Milyen volt az utazás? – kérdezte végül.

– Jó – mondta Mika.

Az asszony bólintott.

– Remek.

Nyilvánvaló volt, hogy semmi tehetsége a csevegéshez. Rövid hallgatás után megkérdezte:

– Többször is át kellett szállnod?

– Csak egyszer – felelte Mika.

– Remek – mondta ismét Maria Kaltenbach.

De Mika is zavarban volt. Végül is ez a nő vadidegen volt. Miről kéne beszélgetnie vele?

Végre kinyílt az ajtó, és a kedvesnek tűnő házvezetőnő vetett véget a kínos helyzetnek, mikor felszolgált a gőzölgő vacsorát.

Maria Kaltenbach kezébe vette az evőeszközét.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Akkor jó étvágyat. Biztosan éhes vagy! – mondta láthatóan megkönnyebbülten.

Mika is fellélegzett.

De még mennyire! – akarta mondani éppen, de akkor a tányérra pillantott, amin egy világos kolbász úszott szürkészöld káposzta tetején.

Mika szeme döbbenten kikerekedett. Kolbász! Bőséges, húsos házikoszt, pedig ő már évek óta vegetáriánus. Most mitévő legyen?